

sine Forældre — opfattet denne Mangel paa Sindsligevægt som en Frugt af hans Bekendtskab med Pastor Fjaltring. Senere havde hun ment, at det var den ulyksalige „Opfindelse“, som plagede ham. Dengang han endnu arbejdede paa den, havde han bestandig været misfornøjet, havde aldrig kunnet faa Ro nok men stadig beklaget sig over Rengøringen og Vinduespuksningen, der altid — som han havde paastaaet — forjog ham fra hans Værelse, naar han følte sig allerbedst oplagt. Hun havde derfor ogsaa gjort sit til, at han endelig slog Sagen af Tankerne. Nu var hun mest tilbøjelig til at sætte hans Stemningers Uberegnelighed i Forbindelse med hans legemlige Sygelighed, der paa samme Maade ytrede sig anfaldsvis, og som i det hele gjorde ham ømtaalig og pylret. Anden Forklaring gav han da heller ikke selv.

Det var igen bleven Høst; i Haven modnedes Bærfrugterne, og Inger havde travlt med at sylte og koge hen.

En Dag i Midten af September sad hun ude paa en Bænk under det store Valnøddetræ i Haven, hvor hun gerne tilbragte en Timestid om Eftermiddagen, mens Børnene fik Lov til at tumle sig udenfor paa Marken under Barnepigens Opsigt. I sin Ordenskærhed overholdt hun saa vidt muligt en bestemt Tidsinddeling af Dagen; og denne Time under Valnøddetræet var viet til Eftertanke, til husmoderlige Planlægninger og Betragtninger. Hun havde et stort Smækkeforklæde paa og holdt i Skødet et Lerfad fuldt af mørkerøde Kirsebær. Et tomt Fad stod ved Siden af hende paa Bænken, og heri lagde hun Bær ved Bær efter først at have udtaget Stenene af dem med en Naal. Som i alt, hvad hun foretog sig, var der noget yndefuldt i den Maade, hvorpaa hun med sikre smaa Bevægelser udførte Behandlingen, mens den pragtfulde røde Saft dryppede fra de hvide Fingre. I Løvet over hendes Hoved viste sig de første høstlige Tegn. Et dødt, blegt Blad grinede hist og her frem mellem de grønne. Selv var hun midt i sin Højsommer, fuldmoden, yppig, næsten lidt matroneagtig trods sine kun syvogtyve Aar. Den legemlige Svaghed, der havde hæmmet hendes Udvikling under Opvæksten, var forsvunden med Giftermaalet. Hun følte sig kærnestærk og havde til sin Glæde og Stolthed selv kunnet amme sine Børn.